



ΡΩΜΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννηντα τρία,
κρίσεις θά ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεια.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή. — άνδραφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΟΣ την έδραμάα — μόνον μία φορά θά βγαίνη,
κι' ένα έχω έξυπνάα — κι' όποτε μου κανταβίαι.
Συνδρομηάς θά έχωμαι — γιατί λατά θέν έχωαι.
και 'ετα', 'Αθώνών την πάλιν — και εις την έλληδοσύν.
και εις την 'Ελλάδα θλαν — δίχως κάρμα κι' ένεροσύν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — άνω φράγμα είναι μένα.

για τά ένα όμας μέρη — ένα φράγμα και 'ετα χίρα
Κι' ένα φύλλο άν κρατή — έγινε συνδρομητής,
κι' όποιασ τόν παρή θέν δίδα — θά τόν εση μαύρο εία.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύδαας προς έμά.
για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δανάρα.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου,
μηνός ζεστού και κρύου.

Τετρακόσια τριάντα κι' έννηιά
κι' όλο κρίσεις σε κάθε ντουνηά.



Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νέτος σάτος.

δόν κι' ό τάλας Φασουλής πώς άληθώς πεινά
ήκει με τόν Περικλή ληστής εις τά βουνά.)

—
"Ίδού λοιπόν κι' έμεις λησται, ρι Περικλέτο λιάπη,
φουστανίδα κλέφτικη και με μανικομάκι.
κι' καμμένη Περικλή, δέν ξέρεις πώς μ' άρσει
μέρα, ή βλαχόκαλτσα, και του ληστού τό φέρι.
κι' ψηλά να ρουβόλες από τά κορφοβούνια
κι' ποτ' να σου κτυπούν ή βρώμας τά ρουθούνια,
τά ρουντιγγ των Ρωμηών ποτ' να μη θυμάσαι,
'ετ'ής ράγαις των βουμών βαθειά ν' άποκοιμάσαι,
τό καρποφύλλι σου προκίφαλο να βάζεις
του Νταβέλη μοναχά τους άθλους να διαβάζεις,
να χαιρέσαι ζωη κι' αγγούλας και νυχταίς,
να πινης τό νερό από τής ρεματίζαίς,
για κριπί να μη σου λέν οι Πιτ κι' οι Καρκαπάνοι,
τό γάλα να ρουφας 'ετ'ή στοργίκα του τσοπάνη,

—
όρ' με τά χαράμματα να στίκασαι κολώνα,
όρ' τόν κουκο να γρακίεις και τή νεροχελώνα,
όρ' να τής σπληνάντερο, σρακτό και κοκορίται,
όρ' τό γκαταγάνι σου να παίζεις έτσι κι' έτσι,
όρ' τόν Σωτηρόπουλο καμμά φορά να πιάνης,
όρ' και τήν άνάγκη σου μ' άστοργιγγιά να κάνης.

—
"Όρ' με τάποσπάσματα κάθε στιγμή να πιάνασαι
κι' από τά μάτια των 'μπροστά εν άστραπή να γάνισαι,
όρ' τής φράκταις να πηθεις κι' έδώθε πανε κι' άλλοι,
όρ' σ' άγριοπριναρα να τρέχεις και σπηλαιάς,
όρ' να βγαίνη παγανιά κι' ό Κόρκας με τόν Βάλλη
και 'πίσω να πηγαίνουε του κράτους ή δουλειάας.

—
"Στά δάση τόν αντίλαλο ν' άκούει τής φωνής σου,
να διώχνουν άπ' τούς τόπους των τούς τότους συγγενίς σου,



ὄρι και τὸ λημέρι σου νὰ ξέρουν Βουλευταὶ
ἀλλ' ὅμως ἐστ' ἀποσπάματα νὰ μὴ τὸ λέν ποτὶ,
ὄρι κανένα Βουλευτὴ και σὺ νὰ μὴν πιράξεις,
ὄρι τὸ κάθε πλιόταϊκο μ' ἐκίνοιν νὰ μοιράξεις,
ὄρι κ' αὐτοὶ τὰ σὶ τιμῶν, ποὺ βρισκονται ἐστ' ἀφράγματα,
ὄρι γὰρ οἱ κ' ὁ Βασιλεὺς νὰ βγάξῃ διατάγματα,
ὄρι τὸ βρωμοκρίσι σου νὰ τὸ φορῆς στρατῶ
και νὰ κοστίζῃ ἡ κόκα σου ἐστὸ κράτος ἀκριβῶ.

Ὅρι τοὺς νόμους νὰ πατήξῃ και ν' ἀφήρηξῃ τὸ Στίγμα,
ὄρι νὰ σφάζῃς ὅποιον βρῆξῃ και νὰ χορταίνῃς μ' αἷμα,
ὄρι νὰ κόβῃς κεφαλαῖς και νὰ μὴν τρῶς τὸ λάδι
μηδὲ καμμιά Παρασκευὴ μηδὲ καμμιά Τετάρτη;
ὄρι γὰρ σίνα νὰ μιλῶν παντοῦ και ἐστὴν Ἑλλάδα,
ὄρι νὰ γράφῃ ὁ κηθεὶς γὰρ σίνα μιὰ φυλλάδα,
τῆ δόξα σου νὰ τραγευδοῦν εἰς ὅλο τὸ Βασίλειο
και τέλος δρᾶμα νὰ γενθῆς ἡ κ' ἕνα κωμειδούλιο.

Ἰδοὺ λοιπὸν κ' ἡμεῖς λησται μὲ δασωμένα στήθια...
τί νὰ σοῦ πῶ, βρὶ Περικλῆ... βαρῆθηκα ἐστ' ἀλήθεια
τοὺς κλέρταις μὲ τὰ φράγκικα και τὰ ψηλά καπίλα
και θλιῶ κλέρταις τοῦ βουνοῦ μὲ λήπη φουτανελάς.
Ἐμεῖς ὅπου φαινόμεθα ἐστὶν κόσμῳ σοβαροὶ
πάντα νὰ ζήσωμ' ἐπρεπε Τσολμάδες ἐστὸ κλαρι
κ' ὄχι μὲ τὰ Συντάγματα και τὰλλα τὰ καμώματα
και συμμορίας νάχωμῃ, ὅπου τῆς λέμε κόμματα.

Ἐπρεπε νῆμα: πρὸ καιροῦ Τσανάκας και φονῆς
κ' αὐτοὶ ὁ κόσμος, Περικλῆ, κ' ὁ ψευτικὸς ντουσιὰς,
καθὼς διδάσκει κ' ἡ παλὰ κ' ἡ νέα ἱστορία,
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε παρά μιὰ συμμορία.
Κ' ἐν βλέπῃς νὰ λαμποκοποῦν σὰν ἥλιος τῆς ἡμέρας
πολλοὶ ποὺ μ' ἀξιώματα κορόδονται ἀνωτέρα,
ἀλλ' ὅμως μέσα ἐστὶ ζωὴ αὐτῆς τῆς λιθοσφίρας
χάρσ' ἐκείνον, Περικλῆ, ποὺ κλίψῃ περισσύτερα.

Ἄχ! πῶς μ' ἀρέσει ὁ ληστής... οἱ κλεβὲς φανερά,
τὸν βλέπεις πῶς ἀσίκια σου πίνει τὸν παρᾶ,
ἢ θὰ μοῦ δώσῃς γρήγορα ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ,
ἀλλοῦς οἱ κόβω γαιμαλί κ' εἰς ὄργια οἱ πετῶ
ἀλλ' ὅμως μὲς ἐστ' ἀρχοντικὰ κ' εὐγενικὰ σαλόνια,
ὅπου παραλιγόμεσαι μιστὴν πολλὰ κολόνια,
οἱ κλῆθουν ἀλά Γαλλικὰ μὲ Γαλλικὴ κουβέντα
κ' εἶσαι κλεμμένος σίγουρα μὲ λίγα κωπμιέντα.

Και σὺ γὰρ τούτῃ τὴν τιμὴ ἀγάλλεσαι και χαίρεις
και ἐστ' σαλόνια τριγυρνᾷς ὡσὰν ἀνεμοδούρα
κ' ὅλο παρακορόδωνται, γιατί βεβαίως ξέρις
ποὺς κάποια θὰ σ' ἐσοῦφρωε ψηλοκαπελαδούρα.
Κ' ὅμως κανὲν' ἀποσπασμα ἐστὶν ντιστεγκὴ Τσολμά
δὲν παῖν δύο τουρειαῖς τουλάχιστον νὰ ριζῇ,
κ' ὅτε ποτὶ διατάγμα δὲν βγαίνει Βασιλεῖα
μ' ὀλάκρο τὸ σοῖ του νὰ τὸν ἐπικρηῖξῃ.

Ἰδοὺ λοιπὸν λησται κ' ἡμεῖς ἀπάνω ἐστὰ βουνά,
ποὺ λημονοῦνται βᾶσκανα και πόνει και λινοβά.

Ἐνόσας ζῆς, βρὶ Περικλῆ, ἐστὸ κόσμῳ τὴν ἀντάρα
κανίνας τὸ κεφάλι σου δὲν τὸ τιμᾷ πεντάρα,
κ' ὁ πρώτος μαχαίρας ἔμπορὶ γὰρ γούστο καμμιά μίρα
τὸ πρόστυχὸ σου κωκκαλο νὰ κῆφῃ πέρα πέρα.

Ἄλλὰ σὰν ἔθωγῃς ἐστὸ βουνοῦ μαζί μὲ τοὺς Τσολμάδες
τότε κοστίζῃ ἡ κόκα σου κ' ἐπτά κ' ὀκτὼ χιλιάδες,
τότε γὰρ τὸ κεφάλι σου ὁ κόσμος λαχταρᾷ
και μῆλον γίνετ' ἐφίδος γὰρ κάθε φουκαρᾷ,
ποὺ μίρα νάτα κωκκαλο κωκκαλο ἔσομ και ρούχο,
και λῆς και σὺ μονάχος σου εμωρὶ κεφάλι ποῦχο! »

Τότε ποὺ λῆς τὴν κόκα σου και σὺ δὲν τὴν γνωρίζεις
και πνέωνταις τὴν ἀκποτὸς μὲ γίλοιο ψιδυρίζεις:
εἰ μ' μπροστίνου κεφάλι μου και περιφρονώμῃ,
μὰ τώρα μωροζήλευτο και παρατιμημένο,
τάχα τί γράφῃ ἡ μοῖρα σου; οἱ ποῖν θὰ καταντήσῃ;
ποῖν θὰ χορτάσῃς νηστικὸ και ποῖν γυμνὸ θὰ ντύσῃς; »
Κ' ἔτσι γὰρ οἱ ἀκούεται μεγάλη φασαρία
κ' ὁ θανάτος σου καταντᾷ τῶν ἄλλων σωτηρία.

Τότε δὲν παραβλέπεισαι και δὲν περιφρονεῖσαι
και νοσῆθεις κάποις ἀνθρωπος σηκαντικὸς πῶς εἶσαι,
κ' Ἐγγλέζοι περιγηταὶ νὰ σὶ γνωρίσουν θίλων
και μὲ τῆς κάρταις των μαζί και δῶρα των σοῦ στέλλουν,
μπουτλιαῖς κάμποσας κοινῆς και τῆς Ἀδάνας πούρα,
και τρῶς και πίνεις χάρσιμα ἐστὶν ἄλλων τὴν καμπούρα.

Ἄν δὲν γενθῆς, βρὶ Περικλῆ, ληστής φουτανελάς
ἢ και ληστής μὲ φράγκικα και γάντια μωρμιέντα,
ἐστὸς γνωστικὸς νομίζεσαι γὰρ περιττὸς μελιὰς
και τότε κρῖμα ἐστὴν καλιὰ τῆς μάννας ποῦ σ' ἔγιννα.

Γ' αὐτὸ ληστής ἔθωγα πᾶ καθὼς ὁ Βαραββᾶς
και τρέχα σὺ μὲ τῆς τιμαῖς νηστικῆ νὰ τραβᾷς,
κ' ἔταν τὰ πλῆθη Πόντιος Πιλάτος ἐρωτήθη
ποῖν ἐκ των δύο μας ποθεῖν ἐλευθέρου ν' ἀρήσῃ,
τὸν Βαραββᾶν ἢ τὸν χριστὸν πολίτην Περικλιτό;
τὸν Βαραββᾶν θ' ἀποκριθῆ τοῦ κόσμου τὸ μπουκετό...
και τί νὰ γίνῃ ὁ χριστὸς... ἄς παῖν νὰ γαθῆ
και σταύρωσ' τον τὸν τενεκὶ νὰ μᾶς ξεφορτοῦθῃ.

Ληστής κ' ἐγὼ!... ἐστὸ δῆμα μου νὰ τρέμουν και νὰ φρί-
ληστής κ' ἐγὼ... ἡ δόξα μου και τόνειρό μου ἴτο, [του...
νὰ στέλλουν ἀποσπάματα και νὰ μ' ἐπικρητῶνται,
ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἀπὸ ψηλά νὰ τοὺς ἐπικρητῶνται.

Ἐπικρητῶ τῶν Ρωμῶν τοὺς τόσους κυβερνήτας,
ποὺ σὰν ζυμάρη, Περικλῆ, φουσκόνουν τηγανήτας,
κ' ἕνας τὸν ἄλλον φανερά τὸν λέγει Συμμεριτῆ
κ' ἀλύπητα τὸν κυνηγᾷ και τὸν ἐπικρητῶται.

Ἐπικρητῶ τῶν ῥητορας και Βουλευτῶν μαγκούφδες,
ἐπικρητῶ τῶν Ἀυλικῶν μὲ και κωκκαλοσφίρας,



Έγιναν κι' οι δρο παρὰ
καὶ περνοῦν πολὺ ὄρατα.

τοῦ Λόρδου καὶ τοῦ Θεοδωρῆ τὰ νηστικά μπουλούκια,
τὸν Ράλλη καὶ τὸν Λεμονῆ καὶ τῆλλα τὰ κουλούκια.

Ἐπικηρῶτα κόμματα μὲ τοῦ νεκροῦ τὸ χρῶμα,
τὸν Καραπάνο τὸν μακρῷ, ποῦ λῦσαζε γιὰ κόμμα,
καὶ περιφέρεται παντοῦ μὲ τόσας συγκινήσεις
μαζὶ μὲ τὸν Σταυρόπουλο, μαζὶ μὲ τὸν Ἀζάπη,
καὶ ὅτ' ἀς περιοδείας του καὶ τὰς περιπλανήσεις
ὁ ἥλιος τὸν ἐμαύρισε καὶ τοῦτον σὰν Ἀράπη.
Κι' αὐτὸς ὅπου προφήτεψε τὰ τωρινὰ κανόνια
ὅπου πατήση καὶ δεχθῆ τρομάζουν ὅτ' ὄνομά του,
κι' ἀπὸ ἴψηλὰ παράθυρα καὶ πρὸ ἴψηλὰ μπαλκόνια
σκορπεφ φρονήματα ἴψηλὰ καθὼς τανάστημά του.

Ἐπικηρῶτα καὶ τὸν Πιτ, ποῦ πᾶς νὰ τοῦ μιλῆσης
καὶ ζυπηνητὸς φαντάζεται Βασιλικὰς προκλήσεις,
κι' ἔγει κι' αὐτὸς γιὰ κανόνια σκελίτι καὶ μεράκι
κι' ἀκόμη ὁ κακόσορτος δὲν ἴπ' ἤρα χαμπαραῖκι
πὼς τὸ κανὼν ἔδρωτ' ὅταν δανιστᾶν τὰ φόντα
καὶ μὲ τὰ φωνιτῆ ἔπεισε μὲ τρόπο κι' ἀπὸ σπόντα.

Ἐπικηρῶτα πέντ' ἄργον τῆς ἀρετῆς κηρήνα,
ποῦ κόβεται γιὰ τὴν τιμὴ σὰν τὸν θερῆ' ἡ πέινα,
ἐπικηρῶτα τοὺς χριστοὺς καὶ σῶφρονας πολίτας,
ποῦ φτύνουν μὲς ὅστους κόρρους των σὰν βλέπουν λαποδῶτα,

ὄχι γιὰτι φουρκίζονται, ἀλλὰ γιὰτι ζηλεύουν
ἐκείνους ὅπου πλάσθηκα ἐκ φύσεως νὰ κλείδουν,
κι' ἀφοῦ κι' αὐτοὶ δὲν εἰμπεροῦν τὰ χέρια νὰ τρυπώσουν
εἰς ἓνα κι' ἄλλον κορβανά καὶ κᾶτι νὰ τσιπώσουν,
θίλωντας καὶ μὴ θίλωντας τὸν τίμιο μᾶς κάνουν
καὶ τὸν πολῦτιμο καιρὸ μὲ λόγια μόνο χάνουν.

Ἐπικηρῶτ' ἑμογενεῖς καὶ τῆλλα τὰ ρεντικολα,
ὅπου γι' αὐτοὺς κι' οἱ πετινοὶ αὐγὰ γεννοῖνε δικαλα,
ἐπικηρῶτα καὶ πολλοὺς, ποῦ τόσον ἐναθρίνονται
γιὰτι Ροτσιλὸ ἀληθινὸς ὁ κόσμος τοὺς ἐνόμισε,
κι' ἅμα τοὺς πᾶρη μυρωδιὰ γελῶντας ἀποκρίνονται
πὼς πέρασ' κᾶτι λαγὸς κι' ἐρίτες τοῖκινα βρώμησε.

Ἐπικηρῶτα μιά γενεὰ σακάτικη καὶ σάπια,
ποῦ ζῆ μονάχα μὲ χαρτῆ, τεφτέρια καὶ κρουτάπια,
ποῦ κι' οἱ Ρωμοῦνοι χατσουκισαὶ τῆς δίνουν τώρα τώρα,
κι' ἔκινη, ποῦ τὴν ἔραγι λίπρα ἴδω καὶ φέρα,
πρὲς τοὺς Ρωμοῦνους ἀπαντῆ γιὰ νὰ τοὺς φοδερῶσι:
εἰ νὰ σὰς κάνω ἡ φτωχὴ ποῦ ἔρισκομαι οἱ κρίσι,
ἀλλοῦδ' ἔγω σὰς ἔδειχνα, μαρὶ παλαιο-Ρωμοῦνοι,
πὼς δὲν μοῦ μπαίνει εὐκολα κανένα ὅτ' ὀρθοῦνι.»

Μι μιά λιχρά λερή 'στό σκοτάδι
και μι στήθος γυμνό και δασύ,
'στη σπηλιά, 'στό βουνό, 'στό λαγκάδι,
όποιον εβρω φωνάζω « τίς σύ ;»

Ούρανός γαλανός από 'πάνω,
τρίμ' ή πουλιχά 'στό πλάγι χρυσή,
κι' άν ιδώ τόν 'ψηλό Καραπάσο
θά φωνάζω κι' είς τούτον ατίς σύ ;»

Κι' άν ό Κόρπας κι' ό Ράλλης κοπιόσουν
και θαλήτουν με χέρι θρασύ
ζρον ζρον κι' έμίνα νά πιάσουν
θά φωνάζω κι' είς τούτους ατίς σύ ;»

Κι' άν έλθη εύγενής ιδώ πέρα,
όπου πίνει νερά του Βισού,
θά του κόψω με μιμά τόν άέρα
λίγωντάς του με μούντζαις ατίς σύ ;»

Κι' άν ήγκύμων γενναίω σκοπού
Βασιληάς ξεπροβάλλη καρσί
για νά πιάσει καμμίαν Άλεπού,
θά φωνάζω κι' είς τούτον ατίς σύ ;»

Δίν φοβούμαι και σέ, Περικλέτο,
και δέν βάζω νερό 'στό κρασί,
και σέ κάθε τής γής Ριγκολέτο
δίχως φόβο φωνάζω ατίς σύ ;»

Κι' άν Συγγρός ή Σκουλοΐδης περάσει,
— έγ' Ι ποιάς ψεύτης τά γραμά μισή ; —
και μι' έμί τόν παρρά του μοιάσει,
θά φωνάζω κι' είς τούτον ατίς σύ ;»

Κι' άν με κλήρη ληστής σάν κι' έμίνα
θά του 'πό γελαστός εμιλ μερεί,»
κι' από τότε θά λίγ' δλοίνα
είς έμί τόν κλεμμένο ατίς σύ ;»

- Π. — Σώπα, καύμνε Φασουλή, και κήπορος μάς σιμόνε.
Φ. — Μαύρ' έμια νύκτα 'στά βουνα κι' ό κλέφτης ξεπαθόνει.
Π. — Σκαμμός σου λέω κι' έρχεται. . .
Φ. — 'Στό καρπούλι στάσου
και σφύριζε συνθήματα και κύτταζε 'μπροστά σου.
Π. — Νάτος... φορεί ρεπούμπλικα...
Φ. — Καλή ό Ράλλης θάναι.
Π. — Και τώρα τί θά γίνωμε, καλή μου καπετάνε ;
Φ. — Καί μ' έρωταξ, βρι τενεκή ; ... χωρίς νά συζητήσωμε
θά τριζώμε σάν λήταρχοι νά τόν αιμαλωτίσωμε.

(Άρχίζουν κλέφτικως κι' οι δύο νά τραγουδούν χαβάδες
κι' ό Ράλλης άφροβα κυττάξ τούς δύο Βαραβάδες).

Φ. — Ωί κίλ μπονίρ!.. Ωί κίλ όνέρ!.. και πώς ιδώ 'ερεθίκατε;
πώς ήταν τούτο τό καλό και μάς ένθυμηθήκατε ;

(Κατά του Ράλλη τρομεροί κι' οι δύο προχωρούν,
ένθ' ό αυτός 'στην σύλληψην γενναίως άντιστέκεται
του βγαζούν την ρεπούμπλικα και σκούρη του φορού,
κι' ή κόμη του μίς 'στά κλαδιά τών πύκνων περιπλέκται,
ό ό' αϊμοδόρος Φασουλής γυμνή βατώντας κάμα
στέλλει 'στόν Σωτηρόπουλο τό παρακάτω γράμμα.)

α) Πρωθυπουργί !...

Μι τό παρόν πού βικαιτικός σου στέλλω
θά μάθης πράγμα, πού ποτέ ό νους σου δέν τό βάνει,
και με μεγάλην μου χαράν και λύπην σ' άναγγέλλω
πώς όπως πιάστηκες και σύ από τόν Λαφαζάνη,
έτσι κι' ό Ράλλης πιάστηκε από τόν Φασουλή
ένθ' με φόρα 'πήγαινε νά πιάσει τόν Τσαυλή.

» Είς την παγίδα έπεσε μεγάλης συμμορίας
και πρέπει με πολύ καύμο και πόνο νά τόν κλαίτε,
και νά μου στείλεις 'γρήγορα για λύτρα σωτηρίας
όλίγα φούντιγγ, φαίντιγγ, σαρίπ, πώς διάβολο τά λέτε ;
'Άλλοίως δέν ξαναβλίπεται του Μήτσου τό κεφάλι
και μόνο την ρεπούμπλικα θά λάβετε του Ράλλη.

» Φερθήτε και 'στην σύλληψην αυτήν ύπερηφάνως...
αυτά και μίνω... Φασουλής, ληστής και καπετάνος.»

Του Λεμονή έπιστολή
πρός τόν Νταβίλη Φασουλή.

«Κύρ Φασουλή, πού κυβερνάς ληστών καπετανάτα,
έχάρηκα σάν έμαθα τά θλιβερά μαντάτα,
κι' όσο 'μοπίστης βάστα τόν τόν Ράλλη μη σου φύγη,
γιατί 'στου κράτους τής δουλειαις ή πίζα του με πίνγει.

» Έχε τά μάτια τέσσερα μήπως 'μοπίσι' ώς τόσο
νά βάλω τόν Χατζόπουλο μίς 'στη Δικαιοσύνη,
και τότε πιά τής ταίπαις σου με φούντιγγ θά φορτώσω
γι' αυτή την ύποχρσίωσι, γι' αυτή την καλοσύνη.

Αυτά και χαίρετισματα εις όλους τούς φιλάτους...
Σωτήρης Σωτηρόπουλος, Πρωθυπουργός του κράτους.»

**Καί όλίγαξ ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας.**

Αυτήν την περιήγησιν τής γής του Άραχώ
με όλα τά θαυμάσια τής ύδρογείωσφ σφαιρας,
θά την συστήσω 'στους πολλούς θεμμάτατα κι' έγώ
ώς προσφιλές άνάγνωσμα και τέρψιν τής ημέρας.
'Ο Ζανουδάκης, κύριοι, γνωστάς βιβλιοπώλης,
θά την έκδόσφ αύριον ν' άντιλάβη' ή πόλις.